

Μετά το ηχηρό λαϊκό χαστούκι, το περήφανο ταξικό «ΟΧΙ» σε κάθε μνημόνιο που βροντοφώναξαν οι εργατικές γειτονιές, οι άνεργοι και η νεολαία, δρομολογήθηκαν ήδη εξελίξεις στο στρατόπεδο του «ΝΑΙ» και του «Μένουμε Ευρώπη».

Υπό κανονικές συνθήκες, θα έπρεπε να αποτελέσει έκπληξη το υψηλό ποσοστό (38,69%) που συγκέντρωσε το ανατριχιαστικό ΝΑΙ στα μνημόνια, στο κόψιμο μισθών και συντάξεων, στο στραγγαλισμό και τη γενοκτονία του κόσμου της εργασίας.

Με το όργιο τρομοκράτησης του λαού όμως, με την επικοινωνιακή καταιγίδα, τις αποκάλυπτες ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και την εργοδοτική τρομοκρατία, το τελικό 61,31% του «ΟΧΙ» αποτελεί αναμφισβήτητα μια λαϊκή νίκη, παρακαταθήκη για το ξεδίπλωμα της εργατικής απερίθρευσης.

Καθώς το μαύρο μέτωπο του κεφάλαιου, της ΕΕ, του ΔΝΤ και του πολιτικού προσωπικού τους είχε δηλώσει με κάθε τρόπο ότι το δημοψήφισμα έχει ως διακύβευμα το «Ναι ή Όχι στο ευρώ», αναμένεται ο τρόπος αναδίπλωσης μετά τα αποτελέσματα.

Ήδη όμως στο αστικό στρατόπεδο αλλάζει το τοπίο. Μετά την αποχώρηση Βενιζέλου, παραιτήθηκε χθες και ο Σαμαράς από πρόεδρος της ΝΔ. Προσωρινά την ηγεσία ανέλαβε ο Β. Μεϊμαράκης.

Σενάρια που σε ανύποπτο χρόνο είχε παρουσιάσει ΤΟ ΒΗΜΑ, για ενοποίηση του αστικού πολιτικού προσωπικού με νέο ευρωπαϊκό όραμα σε ένα «[Ευρωπαϊκό Συναγερμό](#)», σε μια επανέκδοση παλαιότερων εγχειρημάτων εκσυγχρονισμού και ανασυγκρότησης της κλασικής δεξιάς, επανέρχονται σήμερα πιο εμφατικά. Είχε ακουστεί μάλιστα -πριν το εκλογικό στραπάτσο του "ΝΑΙ"- το όνομα του Καμίνη για το ρόλο του «ευρωπαϊστή Παπάγου» ή τον ανάλογο του Κ. Καραμανλή του '74.

Ενδιαφέρον από αυτή την άποψη παρουσιάζει το άρθρο του **Γ. Πρετεντέρη** στο **ΒΗΜΑ** της Κυριακής 5.7.2015 («**Ο λαός του Ναι**»).

Αχνοδιαγράφεται εκεί η επερχόμενη ήττα στο δημοψήφισμα και επιχειρείται η κεφαλαιοποίηση της δυναμικής της καμπάνιας του «[Μένουμε Ευρώπη](#)». Παράλληλα, περιγράφεται το νέο κεντρο-αριστερο-δεξιό ευρωπαϊκό πρόταγμα.

«Μέσα από τη μισαλλοδοξία, τη μνησικακία και τον φανατισμό των αντιπάλων του πιστοποιείται η διαμόρφωση ενός νέου πολιτικού ρεύματος. Μιας νέας παράταξης. Ακηδεμόνευτης, ακομμάτιστης, απροσδόκητης, αυθόρμητης.

Ποιος θα μας έλεγε πριν από μερικούς μήνες ότι κάποιες χιλιάδες έλληνες πολίτες, ούτε οργανωμένοι ούτε αγανακτισμένοι ούτε οργισμένοι, θα διατράνωναν πολιτισμένα ακόμη και υπό βροχή την ευρωπαϊκή ταυτότητά τους;

Μια ταυτότητα χωρίς επιφυλάξεις και αστερίσκους, η οποία συμπυκνώνει το βαθύτερο αίσθημα και αίτημα ασφάλειας, εκσυγχρονισμού, ελευθερίας και ευημερίας της κοινωνίας.

Τόσο απλό.»

Μιλάει όμως και πιο συγκεκριμένα για τη νέα παράταξη που γεννιέται, καθώς και για την κατάργηση των διαχωριστικών γραμμών μεταξύ των 'ευρωπαϊκών κομμάτων'. Η απάμβλυνση των πολιτικών διαφορών και η άρση των διαχωριστικών γραμμών, διαδικασία που χρονολογείται πολλά χρόνια τώρα, πήρε σάρκα και οστά στις αλληπάλληλες συγκυβερνήσεις ΠΑΣΟΚ - ΝΔ - ΛΑΟΣ - ΔΗΜΑΡ ανά δύο ή ανά τρεις. Έτσι ο αρθογράφος μιλάει ανοιχτά για **«τα πρώτα εκλογικά βήματα»** της νέας παράταξης που γεννήθηκε **‘από τα κάτω’**, όπως λέει, και από δεξιά:

Αφετέρου επειδή μέσα από τη διαδικασία του δημοψηφίσματος δόθηκε η ευκαιρία σε αυτή τη νέα παράταξη να κάνει τα πρώτα εκλογικά της βήματα.

Οι διαχωριστικές γραμμές των ευρωπαϊκών κομμάτων σχεδόν καταργήθηκαν, η κοινωνία μπήκε στο παιχνίδι, μια επικοινωνιακή πανστρατιά ενεργοποιήθηκε. Ανθρωποι από όλα τα στρώματα της κοινωνίας, με όλα τα πιθανά παρελθόντα και πολιτικά βιογραφικά, βρέθηκαν δίπλα-δίπλα στην καμπάνια για το «Ναι».

Η κινητοποίησή τους σε ελάχιστα 24ωρα χωρίς επιλογές ή αποκλεισμούς και πέρα από τις παραδοσιακές κομματικές ή πολιτικές γραμμές είναι ένα φαινόμενο πρωτόγνωρο στην ελληνική κοινωνία.

«Μην στενοχωριέστε αν χάσουμε, έχουμε κερτημένο το πρόπλασμα μιας νέας πολιτικής παράταξης», κλείνει το άρθρο του ο Πρετεντέρης, προαναγγέλλοντας την κοινή κάθοδο στις επόμενες εκλογές:

Και αυτό μπορεί να αποδειχθεί μια χρήσιμη, ίσως και απαραίτητη πρόβα τζενεράλε των ερχόμενων βουλευτικών εκλογών. Όταν πλέον «ο λαός του Ναι» και της ευρωπαϊκής προοπτικής κληθεί να δώσει λύση διακυβέρνησης στο πολιτικό πρόβλημα της χώρας.

Δεν ξέρω αν αύριο θα είναι νικητές ή ηττημένοι. Δεν ξέρω πού θα οδηγήσει αυτό το δημοψήφισμα. Το βέβαιον είναι ότι θα αφήσει πίσω του την πιο απροσδόκητη κληρονομιά: το πρόπλασμα μιας νέας πολιτικής παράταξης.